Eduard Bech: ´Les col·leccions públiques són de la gent i hem de fer que les valorin´

El nou director del Museu de l'Empordà de Figueres s'autodefineix com una persona molt exigent

Bech vol convertir el Museu en un centre inclusiu i sorprenent

Eduard Bech va néixer a Vila-sacra. Va estudiar Història de l´Art a la Universitat de Girona i, durant la carrera, va treballar als Serveis Pedagògics d´Empúries i al Servei d´Atenció al Visitant del Museu Dalí de Figueres. Acabada la car rera va fer un màster de Gestió del Patrimoni Cultural a la Universitat de Barcelona i, tot seguit, va entrar al Museu Agbar de les Aigües de Barcelona on formà part de l´equip d´exposicions, activitats i comunicació. Després de dos anys, va integrar-se als Museus d´Olot com a responsable de comunicació, gestió i programació del Museu dels Sants, on ha restat vuit anys fins a la setmana passada. En aquesta entrevista, el nou director del Museu de l'Empordà de Figueres, desgrana les claus del seu projecte per rellançar aquest centre museístic.

Com es defineix?
Soc molt exigent, em van ensenyar a buscar l´excel·lència i m´agrada treballar així, perquè aquesta no l´aconsegueixes mai però, si la vols, és quan més t´hi acostes. Això no es fa treballant trenta-set hores i mitja. Però ja està bé, per això ens paguen, ho fa la gent i això és molt seriós. Totes les persones que treballem en un servei públic tenim una exigència molt més gran que qui ho fa en una empresa privada. Ens devem a tothom.

Un museu, com ha de ser?
No és un magatzem on es guarden obres d´art, sinó un espai on s´ha de connectar amb la gent. Per mi, la col·lecció és el centre, però comparteix espai amb el públic. Vull un museu participatiu, és molt important i sé que és el més complicat de tot. Soc perfectament conscient de quines són les dificultats i més amb aquesta situació de desconnexió actual, quan no hi ha creada una comunitat. Històricament, el museu ha sigut un generador de continguts i els ha difós d´una manera unidireccional. Nosaltres en sabem, difonem els continguts i tu, que ets tontet, no en tens ni idea. Aquest concepte, a mi, no m´agrada, sinó el concepte de participació, fer exposicions on la gent creï els continguts, que no només vingui a veure els quadres o a llegir els textos, sinó que li demanis més.

Parla d´un museu inclusiu. Aquí ja s´han fet visites per invidents o gent amb Alzheimer.
Això ara entrarà dins la normalitat. Totes les activitats s´oferiran amb la llengua d´interpretació de la llengua dels

signes perquè també és la seva col·lecció. El fet que no hi puguin accedir no està bé.

Com és possible que un museu tingui una col·lecció tan important i la gent la desconegui?
Dins el pla de comunicació, hi haurà diferents branques: una comunicació corporativa, una de projectes i estratègia digital. On posarem més esforços d´entrada és en la corporativa, en difondre Museu de l´Empordà, que som aquí i que tot el que tenim és vostre. Les col·leccions públiques són de la gent i això ho han de saber, i hem d´aconseguir que ho valorin.

El fons permanent fluctuarà?
Serà una exposició temporal de llarga durada, un concepte que altres museus del món ja estan fent. És la renovació constant perquè tenim una col·lecció de més de dues mil peces i se n´exposa un 20 per cent. Què fas amb la resta? Per què no pot sortir? Doncs és crear diferents discursos amb diferents punts de vista perquè es vagi exposant periòdicament.

Tot un repte.
Sí, però per això cal crear comissions d´experts que ens ajudin amb temes que no es poden assumir directament amb el personal del museu, i que treballin en un projecte concret. Per exemple, en les adquisicions. Hem d´aconseguir fer créixer la col·lecció perquè tenim buits dins del discurs que s´han d´omplir, perquè formen part de la història de l´art de l´Alt Empordà. S´ha d´aconseguir amb noves adquisicions, compres, llegats, donacions o el que sigui per ampliar els nostres dipòsits.

I mentre no arriben?
En formar part de la Xarxa de Museus d´Art de Catalunya, el Museu de l´Empordà té accés a la seva col·lecció i es pot fer un dipòsit de les pintures que siguin perquè ens interessa un tema. Quan parlo de no difondre un discurs enciclopèdic de la història de l´art, parlo que les col·leccions s´han de barrejar. Aquí entra l´element sorpresa. Posar una peça del Neolític amb una de contemporània a dialogar, et fa adonar que tot és obra de l´home.

Com serà la sala temporal?
Recullim una herència que s´allargarà tot el 2018, tot i que buscarem que respirin el màxim possible del nou projecte. A finals d´aquell any ja vull fer una exposició d´aquestes arriscades per començar a plantejar projectes més participatius i de vinculació. També vull reduir les exposicions, perquè no és sostenible econòmicament ni en recursos humans de l´exigència que es dona a l´equip tècnic del museu. Faríem tres exposicions com a màxim a l´any, una d´important, que duri temps i que permeti un bon projecte educatiu no només per a les escoles.

El Museu també gestiona la sala de la Casa Empordà i la Casa Natal de Dalí. Què té pensat?

Plantejava que aquesta exposició important, lligada a diverses àrees de l´Ajuntament, amb un projecte de ciutat, podria fer-se a la Casa Empordà perquè és un espai magnífic, però cal veure si pel que fa a la temperatura i humitat té les condicions. La Casa Natal ja és un projecte per si mateix. Tinc idees, però s´ha de treballar coordinadament. Dalí és un discurs a part, però que hem de crear links, però tot està a les beceroles. La inversió a la casa és enorme.

Font del document:
http://www.emporda.info/cultura/2017/11/30/eduard-bech-colleccions-publiques-son/375754.html?utm_source=rss